

[Kaj Hansen.]

fundet tilgode. De vedkommende får nu vurderingsprisen og har heller ikke krav på mere, hvorimod overskuddet tilfalder samfundet, i dette tilfælde vejfonden.

Vi er imidlertid af den opfattelse, at også motorcykler bør indbefattes i denne ordning.

Lovforslaget bygger — som en anden æret ordfører også sagde — på bemyndigelser til ministeren, og jeg tror, det er nødvendigt, at man sløjfer en del af disse bemyndigelser og udformer lovforslaget noget klarere. Det gælder ikke mindst lovforslagets § 2, der vedrører videresalg af de her nævnte automobiler, og hvor det foreslås, at salget „finder sted ved offentlig auktion eller på anden efter handelsministerens bestemmelse foreskreven måde“. Det tør jo nok siges, at det sidste er temmelig udflydende, og vi finder det meget uheldigt, at det ikke i loven præcist defineres, på hvilken måde salget skal finde sted. Der bør overhovedet ikke i denne eller andre love åbnes adgang for sådanne salgsmåder, som det her er tilfældet, salgsmåder, der måske er så lidt effektive i praktisk anvendelse, at loven kan omgås. Værdien af en ordning af disse forhold ligger jo ikke mindst i, at der ikke gives nogen som helst mulighed for, at de personer, der opnår indkøbstiladelse, sikrer sig en uberettiget fortjeneste ved at omgå loven eller finde huller i den.

I sin fremsættelsestale udtalte den højtærede handelsminister, at det muligvis ville være mere praktisk at sælge de brugte motorkøretøjer ved licitation, således at Liebhabere skulle indgive tilbud til et særligt udvalg, som så skulle afgøre, om bilerne kunne sælges for det højeste bud, eller om de alligevel skulle på auktion.

En ordning af denne art er efter min og mit partis opfattelse uheldig og lidt hensigtsmæssig af flere grunde. For det første bør salget af de brugte biler ske i fuld offentlighed, således at der ikke foregår noget som helst ved dette salg, som befolkningen har vanskelighed ved at kontrollere eller sætte sig ind i. For det andet bør den salgsordning, som gennemføres, belastes med den mindst mulige administration, og et udvalg eller nævn som det, handelsministeren har omtalt, er der jo ingen brug for; det er overflødigt, og hvorfor skal man så oprette det? Salget af de i loven omhandlede motorkøretøjer bør kun ske ved offentlig auktion; det sikrer fuld offentlighed, alle kan deltage, og såvidt jeg kan se, gives der ingen mulighed for omgåelse af loven, handel under bordet eller lignende, og hertil kommer så, at salg ved auktion vil

give den mindst mulige administration, hvad der må siges at være et stort fortrin.

Endvidere tror jeg, det er nødvendigt at se på vurderingerne, idet det vel er tvivlsomt, om man kan overlade vurderingen til et skøn af den motorsagkyndige. Mon der ikke kan findes en bedre vurderingsordning?

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, omsættes der årlig 30 000—40 000 brugte personautomobiler, og de såkaldte indbytningsautomobiler, som dette forslag tager sigte på, udgør kun 10 pct. af denne omsætning. Det vil altså sige, at 90 pct. af omsætningen med brugte automobiler fortsat kan finde sted til tårnhøje priser, uden at staten blander sig i det prisjobberi, der finder sted i ly af importbegrænsningen. Det ville være rigtigt, om man også tog dette spørgsmål op til behandling, således at man får gennemført en ordning, der sætter en stopper for dette utiltalende prisjobberi og i hvert fald sikrer, at den konjunkturgevinst, der er en følge af importreguleringen, bliver inddraget af staten og kommer samfundet tilgode. Jeg skal tillade mig at henlede den højtærede ministers opmærksomhed på dette forhold, idet jeg fremsætter ønske om, at ministeren tager skridt til at få gennemført en ordning også på dette vigtige område.

Jeg skal ikke på dette fremrykkede tidspunkt gå ind på enkelthederne i lovforslaget — det kommer jo igen til behandling i det høje ting —, men tilsige mit partis støtte ved forslaget videre behandling.

Ministeren for handel industri og søfart

(Weikop): Man vil måske undre sig over, at jeg vil takke ordførerne for den behandling, som lovforslaget har fået, men i hvert fald een ting var der da enighed om, nemlig at der skulle ske en regulering; men den måde, reguleringen skulle ske på, var der en lille smule uenighed om, til trods for at det forslag, som jeg her har fremsat, forekommer mig at være et udmærket forslag.

Jeg skal først gøre nogle enkelte bemærkninger til de forskellige ordførere.

Den ærede ordfører hr. Lars P. Jensen sagde, at jeg havde nævnt forleden i min tale, at der havde været 31 000 ansøgninger, medens det ærede medlem hr. Lars P. Jensen havde fået opgivet 37 000 ansøgninger i vareforsyningsudvalget. Begge tal er forsåvidt rigtige, men i tallet 37 000, der er opgivet i vareforsyningsudvalget, er der gengangere med; trækkes de fra, er der reelt 31 000 ansøgninger.

Det er af de forskellige ordførere udtalt klart, hvad vi kan være enige om, at man